

ЛИДИЈА СТЕВАНОВИЋ ПОНОВО У МАЂАРСКОЈ

Првакиња Српског народног позоришта из Новог Сада, Лидија Стевановић, поново се на позив Милана Руса прикључила екипи Српског позоришта из Мађарске.

— Са Миланом и осталим колегама сам већ и раније сарађивала, и наше дружење траје већ неких десетак година. Добро се познајемо и радо долазим у Пешту када имамо заједнички пројекат. У мом матичном позоришту у Новом Саду сам од завршетка Позоришне академије 1980. године, а играла сам и у Сомбору, Зрењанину, Београду и на другим сценама. Са колегама из Српског позоришта у Мађарској сам пре више година радила представу „Ко се боји Вирџиније Вулф” и ту сам играла са Зорицом Јурковић. Режирао сам и једну духовиту комедију — „Ковачи”, на текст Милоша Николића, а сада ускачем у овај мјузикл, где играм поново са Зорицом. Нас две се појављујемо у улози Радних тетак — каже Лидија Стевановић.

Одмах након „Сомборске руже” чека је нови комад — Нушићева „Власт”, који ће режирати за Српско позориште у Мађарској.

— Надамо се да ћемо током лета одрадити пробе, а најесен имати премијеру. Обичај је да се наредног лета премијера, у овом случају тог комада, изведе у Ловри. Још увек нисмо направили дефинитивну поделу улога и на томе још радимо. Наша „Власт” ће имати и сонгове на текст нашег покојног пријатеља Златана Дорића, музику ће написати Габор Ленђел, а Милан Рус ће свирати — открива за наш лист Лидија Стевановић и каже:

— Прва представа коју сам режирао био је комад „Настасја Филипона” од Достојевског, у Војвођанском музеју. У Новом Саду сам радила недавно једну мултикултуралну представу под покровитељством Завода за културу војвођанских Русина. Окупила сам глумце са словачког, мађарског, румунског, русинског и српског говорног подручја и урадили смо Чеховљево „Свадбу”, коју смо извели у Позоришту младих. Очекује нас и турнеја по Војводини са овом „мулти-култи представом”, уколико стигну средства.

Глумци се слажу у оцени да у Србији нема много прилике да се игра овај жанр мјузикла и оперета. Негује га углавном Позориште на Теразијама у Београду. И Лидија истиче да је у Мађарској и централној Европи уопште, то веома популарна форма и има много позоришта који је изводе.

— Ја сам као млада глумица играла у неким мјузиклима у Сомбору, и у кабареу, а ево након дуго времена, сада ми се поново указала прилика и веома ми је драго да могу поново да учествујем у пројекту Српског позоришта из Мађарске — испричала нам је Лидија Стевановић, а затим пожурила да се спреми за улогу, обуче костим, повеже мараму и изађе на позорницу.

Веома захтевну улогу имале су и две Радне тетке — *Џанишке*, у тумачењу вишеструко надарене Зорице Јурковић и првакиње Српског народног позоришта из Новог Сада Лидије Стевановић, које су морале да своје улоге граде на сасвим нов начин, свесне да се публика још увек сећа вео-

ма оригиналног наступа Драгомира Дујмова и покојног Ђуре Чолића у женским костимима, који су изазивали бурну смеху у гледалишту.

— Пре двадесет година сам играла Ружу, а сада сам *Џанишка*. Ова премијера за мене је посебна, јер играм заједно са сином, који је сада одра-

стао човек. Марко је тада био мали и у колицима док смо ми пробали. Морала сам да се суочим са чињеницом да је толико времена прошло, а ово је веома емотиван моменат, јер су наша деца одрасла. Навијам за ову младу генерацију, милина их је гледати, талентовани су и радујем се што наступамо заједно. Даринка и Марко имају одличне дуете, једва сам чекала да деца са којом сам радила добију улоге и заиграју на сцени. Моју *Џанишку* сада сам градила са Лидијом, са којом сам већ и раније сарађивала, а у почетку смо стално мислиле на непревазиђене улоге које су остварили Драгомир и чика Ђура. Како су пробе одмичале, успела сам да се „одвојим” од сећања и мислим да смо успеле да урадимо улоге на наш начин — испричала нам је након главне пробе узбуђена Зорица, коју српска публика у Мађарској добро познаје, воли и увек изнова од ње очекује певачке, играчке и глумачке бравуре.

Први пут са екипом Српског позоришта наступа и Бечејка, стална чланица позоришта „Тураи” из Пеште,

ФЕСТИВАЛ

— Драго ми је што се моја оперета поново изводи, а памтимо сви премијеру од пре две деценије, на великој сцени у Народном позоришту у Будимпешти. Такође се присећамо и времена када смо ово позориште оснивали, а онда радили велике хитове попут прве наше рок опере „Пастир вукова”, са којом смо имали велику турнеју по Србији и постигли велики успех деведесетих година — рекао је за наш лист Габор Ленђел.

Директор Позоришта Милан Рус, након што је на хармоници одсвирао читаву оперету, захвалио се свим учесницима у овом захтевном пројекту.

— Сви глумци су превазишли себе, веома сам задовољан оним што смо урадили, поготово када се зна да је оперета изузетно захтеван задатак. Публика је лепо примила представу и већ имамо неколико позива за наредна гостовања од септембра. Из Тукуље нам је већ стигао позив од пред-

Лаура Тополчањи, као Радина мајка. У комаду се појављују још и Митар Кркљевић као „унпрофорац”, Дејан Дујмов као поштар, који заједно са Јованом Вечић, Моником Тот, Аном Штурц, Кристином Борбељ, Марком Русом и Вилмошем Вађоцким наступа и у плесним нумерама, које су мамиле аплаузе гледалаца.

Посебну кондицију, глумачки, певачки и плесачки таленат захтевала је и улога Циганина Бере, коју тумачи Бранимир Ђорђевић. Прошлогодишњу аустро-угарску униформу строгог монарха, ове године је заменио исцепаним панталонама и сјајним сакоом, покушавајући да као богати Арапин са седам жена, слоновима и жирафама, привуче наклоност слушкиње Маре, за чију се љубав бори и слуга Ђока. И док у њему кључа врела циганска крв, он покушава да спасе свог капетана, лажно се представља, игра са Шехерезадом и на крају ипак успева да преживи и остане слободан.

Публика је топлим аплаузима поздравила и нежне певачке деонице Бранке Башић, као и невероватно комичне сцене слуге Жоржа, у извођењу Томе Принца, који једва чека да поново постане Ђока и Мари понуди мали салаш у Банату, Калазу или Чобанцу.

Након премијере, поразговарали смо са композитором Габором Ленђелом, који се присетио почетка сарадње са Српским позориштем у Мађарској, пре више од две деценије.

седнице Српске самоуправе Зоре Пејовић, која је била на нашој премијери. Добили смо позив за учешће на „Месецу српске културе”, вероватно ћемо ићи и у Сантово и још нека места настањена српским живљем. Такође, волели бисмо још који пут да изведемо и наш прошлогодњи хит „Кнегиња чардаша”, што ће свакако многоме зависити од заузетости наших главних глумаца — поделио је са нама прве утиске Милан Рус, након премијере.

Оркестар су чинили: Милан Рус, Габор Ленђел и Михаљ Ђерђ, за технику је био задужен Богдан Сабо, за декор Тибор Прагаи, а кореографију је урадила Моника Тот. Припрему и извођење представе марљивим и неуморним радом помогли су и стари пријатељи и дугогодишњи сарадници нашег позоришта, Милена и Ратко Краљевић.

У паузи између два чина „Сомборске руже” публици је пружена прилика за предак, уз отварање изложбе сликара Страје Марјановића, такође, Сомборца.

У суботу, 23. јула, наступио је Хор „Свети Серафим Саровски” из Зрењанина. Сутрадан, 24. јула, најмлађе је очекивала представа „Трнова ружица” на мађарском језику, а оне нешто старије вечерња представа „A BALEK, avagy a hülyéje”.

Д. Б.